

[Margrete Auken]

opmærksom på, at når jeg hører hr. Otto Mørch her tale om dette projekts fortræffeligheder, er det som at læse en kogebog fra begyndelsen af 1970'erne eller slutningen af 1960'erne om alt det prægtige, der vil komme i årene fremover, hvordan det vil gå stadig fremad, og hvordan bilerne vil drøne af sted til alle sider. På den baggrund må man sige, synes jeg, at det er meget lidt opmuntrende at tænke på, at vores formand for trafikudvalget har været så lidt opmærksom på det, der er sket i de forløbne år.

Fra de øvrige ordføreres indlæg var der kun en enkelt ting, jeg godt ville tage frem sådan specielt, og det var hr. Bilgrav-Nielsens ord om, at det var meget hårdt for Vordingborg at skulle have store bustransporter og lastvognstransporter ind gennem byen. Det vil jeg da gerne medgive, men det er ikke i sig selv et argument for, at vi skal gennemføre dette kæmpeprestigeprojekt. Der er mange i dette land, der er hårdt belastet, men vi har altså ikke så kolossalt mange penge.

Og her kommer jeg så til det, jeg synes har været det morsomste i dag, og det har været at høre de borgerlige og her især venstre og konservative sige, at der intet er sket i årene, der er gået siden da, at der ikke er kommet nye afgørende argumenter til. Det må jeg ellers nok sige! Netop disse partier er dog dem, der først og fremmest råber op om, at landet stander i våde og krise, og hvad ved jeg, og på en række punkter har vi da også givet dem ret. Der har faktisk siden 1970 været en temmelig alvorlig udvikling i negativ retning. Jeg nævner energikrisen. Vi har snakket meget om trafikudviklingen. Der kunne jævnlig tales om en udlandsgæld, som i øvrigt pålægger disse partier at spare voldsomt, men her kommer udlandsgælden, ja, i det hele taget den økonomiske krise pludselig ikke til at spille nogen rolle.

Den spiller ellers en meget voldsom rolle for disse partier. De skriger: spare, spare, spare. Men der skal åbenbart ikke spares på bilernes komfort. Den betød pludselig så meget. De skal have lov til at få denne superlækre, duvende tur gennem det smukkeste landskab, åbnet demokratisk for de vejfarende. Det er gribende. Det er rigtigt, her har SF skiftet mening siden 1970.

Så er der blevet spurgt fra mange sider: hvad er det egentlig, I vil? Vores venner på

venstrefløjten kaldte vores forslag en uren vare, og det er det jo nok også, fordi man selvfølgelig bliver nøjsom af at færdes herinde. Det er klart, at vi havde gerne set, at man også på dette punkt kunne blive klogere, at man godt ville prioritere anderledes, men vi forudså på baggrund af, hvad vi havde hørt i december, at det kunne blive vanskeligt. Så var det altså, vi gerne ville have det til at stå helt klart, hvordan argumenterne i dag så ud, i forhold til, hvordan de så ud dengang fra dette hus, så det blev helt indlysende, hvordan man prioriterer, og det er på den baggrund, vi har stillet vores dagsordensforslag. Det spørger alene, om man er villig til at se tingene i sammenhæng, og dér konstaterer vi så om lidt, at det er man ikke. Den bro skal igennem, og så må alle andre bløde, så meget det skal være.

Det glæder mig naturligvis at have fået ministerens ord for, at man i hvert fald ikke finder på at spare på DSB. Vi har ikke i udvalget haft lejlighed til at drøfte disse tal for DSBs krav, men jeg er da meget glad for, at vi i hvert fald har fået det ud af det i dag, at ministeren klart har tilkendegivet, at han selvfølgelig ikke agter at genere DSB. Det skal jeg vide at huske.

Og så vil jeg lige til allersidst i anledning af hr. Otto Mørchs bestyrtelse over, at vi ikke støtter SiD, sige, at om så landets største fagforbund støttet af folketingets trafikudvalgs formand siger, at der er en idé i at grave huller og fylde dem op igen, så er vi imod.

Glensgård (FP):

Ministeren mente, at når jeg havde fået læst fortrykket, ville jeg beklage mine udtalelser. Jeg forstod også på hr. Svend Erik Hovmand, at han havde den opfattelse, at der var sket fysisk voldtægt fra hr. Per Milners side. Det være hermed afkræftet. Det, der er tale om, er, at politikerne har ladet sig voldtage til at gennemføre et projekt, som vi senere må erkende rent faktisk ikke er begrundet, i hvert tilfælde ikke økonomisk begrundet.

Og så kan vi selvfølgelig vælge mellem to muligheder: at fortsætte sammen med kejseren under baldakinen gennem gaderne og lade os beglo. Det kan ministeren vælge. Jeg skal ikke sige, ministeren sidder uden tøj i